

ÅRET SOM GIKK

De har anmeldt over hundre utstillinger i året som har gått. Klasse

Det beste fra k

**ØIVIND
STORM
BJERKE**

«Brun Periode, Heimat»

Steinar Haga Kristensen
Kunstnerforbundet, Oslo

Maksimalistisk installasjon som tok nakkegrep på tilskuerne fra første stund. Den kunstneriske kompromissløsheten og lekne omgangen med medier, bekrefter at en ny materialfølelse er kommet inn i den unge kunsten. Kombinert med politisk brodd, alvor og satire rettet mot tidens brune tendenser, gjorde det utstillingen til en vinnerformel.

MAKSIMALIST: Steinar Haga Kristensen.

«Hot Pocket»

Tori Wrånes
Museet for samtidskunst, Oslo

Trolsk tradisjonsstoff med røtter i eventyrdiktning, ble resirkulert i en fantasieggende, burlesk og spektakulær installasjon i «Hot Pocket». Et barokt overflødig-hetshorn proppfullt av kunstneriske energibomber. Løfterik avslutning for Museet for samtidskunst, som med unntak av enkelte våkne øyeblikk, stort sett lå i dvale i sine siste år.

«Skulptur»

Kristian Blystad
Galleri K, Oslo

Med øye for materialenes iboende muligheter, maner Kristian Blystad fram dyr og mennesker som om de står foran oss lys levende og fylt av stemninger og følelser. Hans perfektionering av ett uttrykk gjennom en lang kunstnergjering, puster nytt liv i arven fra den klassiske tradisjonen i europeisk kunst.

**LINE
ULEKLEIV**

«You are Something Else»

Vanessa Baird
Kunstnerne Hus, Oslo

Man kommer liksom ikke utenom denne utstillingen. I en kraftdemonstrasjon har Vanessa Baird fylt en av overlyssalene på Kunstnerne Hus med monumentale

pastelltegninger som pirker usentimentalt i subjektivt mytologiserte traumer trukket inn i en politisk akutt samtid. Via fremstilling av borgerskapets egne interiør-attributter flerrer disse tegningene av enhver pyntelig ferniss. Utstillingen setter Baird ettertrykkelig på kartet; som usentimental rabulist, men også som tegner med en voldsom kapasitet.

MONUMENTALT: Vanessa Baird på Kunstnerne Hus.

«Dead Cat»

Mercedes Mühleisen
Kunsthall Oslo

Mercedes Mühleisen har noe helt eget gående i prosjekter som utfordrer glassklare fortolkninger og etablerte betrakterposisjoner. I denne utstillingens eneste verk – en tredelt videoinstallasjon som ga stemme til bakterier og mikrober i en død kropp – ble vi påmint det uutgrunnelige og resistente ved selve livet, i sin minst grandiose form. Utformingen av de pussige skapningene som svever rundt i organiske hav har brent seg fast i minnet, og skapte en paradoksal opptur. Dette poetisk anlagte skuespillet for tre stemmer, demonstrerte også på finurlig vis det komplekse samspillet mellom tekst og levende bilde.

ORGANISK: Mercedes Mühleisens videoinstallasjon.

LIAF 2017: I taste the future

Kunsthall, Henningsvær

I en tid hvor kunstscenen stadig hyppigere ser til science fiction-sjangerens mangslungne dystopier for i det hele tatt å kunne forestille seg en fremtid, gikk årets tåpning av Lofoten International Art Festival (LIAF) inn i en mer forpliktende og konkret fabulering, av alle steder med utgangspunkt i det lille fiskeværret i Lofoten. Kuratorene Milena Høgsberg og Heidi Ballet satte sammen en intelligent og oppdatert biennale hvor den omsluttede naturen ble noe mer kompleks enn en storslått kulisse, både en redning og en trussel.

TROLSK: Tori Wrånes satte punktum for Museet for samtidskunst på Bankplassen i Oslo med utstillingen «Hot Pocket». Øivind Storm Bjerke beskriver den som et barokt overflødig-hetshorn.

«Dette ville forandret molekylene oppførsel i publikum uansett hvilken kjellerbod man satte det opp i»

TOMMY OLSSON OM «INFINITE MONOLOGUE» AV TOR JØRGEN VAN EIJK

ekampens kunstanmeldere peker ut sine favoritter fra kunståret.

Kunståret 2017

ring. Sett i forhold, blir faglig argumentasjon som musens terror av katten – ganske enkelt kontra-produktiv.

OVERBEVISTE: Maiken Stene.

«Infinite Monologue»

Tor Jørgen van Eijk
Atelier Nord ANX, Oslo

Hvis det er noe å innvende mot Tor Jørgen van Eijks tungt sakrale dyppdykk i videomediets hjerteslag på Atelier Nord ANX i Oslo, må det være at lokalene ideelt sett burde vært større. Helt siden jeg snublet over dørterskelen første gang (dette er noe så sært som en utstilling jeg har sett tre ganger, og det skjer vanligvis ikke engang med mine egne utstillinger) har jeg hatt en våt drøm om å få se dette installert i perfekte omstendigheter. Jeg tenker da i første rekke på Nidarosdomen, Heathrow Airport, storsalen på Vigelandsmuseet, og hele Bergen Kunsthall. Det betyr overhodet ikke at ANX var utilstrekkelig som arena, dette her ville forandret molekylene oppførsel i publikum uansett hvilken kjellerbod man satte det opp i – men det er altså en våt drøm jeg ikke har klart å riste av meg.

«Twin Peaks – the Return»

Mark Frost og David Lynch

Jeg ville egentlig gi tredjeplassen på min liste over kunstårets høydepunkter til seminaret Dream Academy på Tromsø Kunstforening, Margareta Bergman på Trafo i Asker, Synnøve Sizou G Wetten på K4, eller – herregud – «Ode til en vaskeklut» på Kunstnerforbundet. Men den 25 år lange bevegelsen i realtid fra postmodernistisk slapstick til genuint postmoderne noir som finnes i den tredje sesongen av «Twin Peaks» sammenfatter egentlig hvor akutt viktig veldig mye fremstår i denne innledende fasen av den statlige nedmonteringen av samtidskunsten. Marerittet er helt reelt og verden en eneste fiksjon, befolket av latterlig lettmanipulerte karakterer. What year is this?

kultur@klassekampen.no

TOMMY OLSSON

«Kart over Island»

Maiken Stene
Galleri LNM, Oslo

Nesten et helt år senere, er denne utstillingen fra februar det første jeg tenker på når jeg skal avgjøre hva som var den beste kunsten i 2017. Det kan hende det hjelper at jeg ble minnet på den under høstutstillingen, der jeg selv satt installert bak et av Maiken Stenes bilder og herjet med folk, men jeg tror heller det er fordi hun traff de riktige nervene til riktig tid. Det kan for all del være at

det bare er jeg som lar meg rive med og helt overse såkalt viktige kjempeutstillinger – dette årlige utvalget er jo også et barometer på hvor mye man selv passer inn i samtiden. Men «Kart over Island» var en såpass overbevisende affære at den parkerte diskusjonen om maleriet. La oss si på armlengdes avstand. Den åpnet for en større samtale, i et uendelig perspektiv der alt er i stadig forand-